

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113034912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

føre dennem bort. Afgrundenes Skrig er over deres Hoveder og de krympe sig i Rædsel og Elende, men Helvedes Porte skal lukke sig over dem som Vandene lukke sig over den Drukne.“

„Er det nu Noget, I fortæller, er det? Ved Eders ærlige Navn, er det andet end som Digt?“

„Jal“

„Jamen jeg vil intet, jeg vil være Jeres Vorherre foruden, jeg vil slet intet udi Himmerig, bare dø.“

„Saa far da hen til de evig Fordømtes gruelige Pinested, hvor den uendelige Svovlsø kogende Bølger omkaster de usalige Skarer, hvis Lemmer trækkes i Kvalens Kramper og hvis hede Munde suger efter Vejr imellem Overfladens spillende Luer. — Jeg ser deres Kropper drives om som hvide Maager paa Havet, ja som flyvendes Fraade i blæsende Storm, og deres Skrig ere som Jordens Brølen, naar Jordskjælv ryster dens Indvolde og deres Jammer er uden Navne. Ak! at mit Hjærte turde bede dig løs, du Arme! men Naaden haver tilhyllet sit Aasyn og Barmhjertighedens Sol er gangen under.“

„Men saa hjælp mig da, hjælp mig, Præst!“ stønnede Ulrik Christian, „hvad er du Præst for, naar du intet kan hjælpe? bed! for Guds Skyld bed! er der ingen Bønner i din Mund? eller giv mig din Vin og dit Brød, der er jo Frelse, siger de, i Vinen og Brødet; eller er det Løgn, lutter forsmædelig Løgn? jeg vil

krybe for din Gud som en angergiven Pog, han er jo saa stærk, saa uretfærdig stærk, saa trøstesløs mægtig; gjør ham god, din Gud, gjør ham god imod mig, jeg bøjer mig, jeg bøjer mig, jeg kan jo ikke mere!“

„Bed!“

„Ja, jeg vil bede, jeg vil bede saameget det skal være — ja!“ og han lagde sig paa Knæ i Sengen og foldede Hænderne, „er det ret?“ spurgte han og saae hen til Hr. Jens, „og hvad skal jeg sige?“

Præsten svarede ikke.

En Stund laa Ulrik Christian saaledes og stirrede opad med store, feberstraalende Øjne, „der er ingen Ord, Præst!“ klynkede han, „Herre Jesus! de er borte allesammen,“ og han sank grædende sammen.

Pludselig foer han op, greb sin Kaarde, brød den itu og raalte: „Herre Jesus Christus, se, jeg brækker min Kaarde!“ og han holdt de blanke Klingestykker i Vejret: „Pardon, Jesus, Pardon!“

Præsten talte nu Forsoningens Ord til ham og skyndte sig med at berette ham, da han ikke saae ud til at have meget igjen.

Saa kaldte Hr. Jens paa Ane Skomagers og gik.

Da Sygdommen ansaaes for smitsom, kom der ingen af de Nærmeste ind til den Syge, men i et Gemak nedenunder var nogle Slægtninge og Venner, Kongens Livmedikus og et Par Hofkavalerer samlede for at modtage de Besøg af Adelspersoner, Gesandter, Officerer,